31999R1599

L 189/1 AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA 1999.7.22.

A TANÁCS 1599/1999/EK RENDELETE
(1999. július 12.)
az 1 mm vagy annál nagyobb átmérőjű, Indiából származó rozsdamentes acélhuzalokra kivetett végleges kiegyenlítő vámról és az ideiglenes vám végérvényes beszedéséről, valamint az 1 mm vagy azt meghaladó átmérőjű, a Koreai Köztársaságból származó rozsdamentes acélhuzalok behozatalával kapcsolatos eljárás megszüntetéséről

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre,

tekintettel az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védekezésről szóló, 1997. október 6-i 2026/97/EK tanácsi rendeletre ([1]) és különösen annak 14. és 15. cikkére,

tekintettel a Bizottság – Tanácsadó Bizottsággal folytatott konzultációkat követően – beterjesztett javaslatára,

mivel:

A) IDEIGLENES INTÉZKEDÉSEK

(1) A Bizottság a 618/1999/EK rendelettel ([2]) (a továbbiakban az „ideiglenes rendelet") ideiglenes kiegyenlítő vámokat vetett ki az Indiából és a Koreai Köztársaságból (a továbbiakban „Korea") származó – az ex 7223 00 19 KN-kód alá tartozó –, 1 mm vagy ennél nagyobb átmérőjű rozsdamentes acélhuzalok (a továbbiakban „nagy átmérőjű rozsdamentes acélhuzal" vagy „érintett termék") behozatalára.

B) TOVÁBBI ELJÁRÁS

(2) Az indiai és koreai eredetű, nagy átmérőjű rozsdamentes acélhuzal behozatalát érintő ideiglenes intézkedésekkel kapcsolatos döntést megalapozó tények és megfontolások nyilvánosságra hozatalát (a továbbiakban „nyilvánosságra hozatal") követően egyes érdekelt felek írásban közölték észrevételeiket. Igény esetén szóbeli meghallgatásukat is lehetővé tették.

(3) A Bizottság folytatta a végleges megállapításokhoz szükségesnek ítélt információk összegyűjtését és ellenőrzését.

(4) Minden érdekeltet tájékoztattak azokról a tényekről és megfontolásokról, amelyek alapján az illetékesek a következő ajánlást szándékozzák megfogalmazni:

i. az indiai eredetű behozatalra vonatkozó végleges kiegyenlítő vámok kivetéséről és az ilyen behozatalra kiszabott ideiglenes vámokkal kapcsolatos biztosíték végleges beszedéséről; valamint

ii. a Koreából származó behozatallal szemben kezdeményezett eljárás – intézkedések bevezetése nélküli – megszüntetéséről.

E tájékoztatás után a felek további időt kaptak arra, hogy érdemben állást foglaljanak.

(5) A felek szó- és írásbeli észrevételeit mérlegelték, majd indokolt esetekben ezek figyelembevételével módosították az ideiglenes megállapításokat.

C) ÉRINTETT TERMÉK ÉS HASONLÓ TERMÉK

(6) A mérlegelés tárgyát a nagy átmérőjű – a legalább 28 és legfeljebb 31 tömegszázalék nikkeltartalmat kivéve a minimum 2,5 tömegszázalék nikkeltartalmú, illetve a legalább 20 és legfeljebb 22 tömegszázalék krómtartalmú – rozsdamentes acélhuzal képezi.

(7) A vizsgálat előzetes szakaszában megállapították, hogy különbség van a jelenleg vizsgált rozsdamentes acélhuzal – azaz az 1 mm vagy ennél nagyobb átmérőjű (nagy átmérőjű huzal) – valamint az 1 mm-nél kisebb átmérőjű rozsdamentes acélhuzal (finomhuzal) fizikai jellemzői és felhasználása között. Mindezeken kívül megállapították azt is, hogy egyáltalán nem vagy csupán rendkívül korlátozott mértékben helyettesítheti egymást a nagy átmérőjű huzal és a finomhuzal. Az ideiglenes rendeletben utaltak azonban arra is, hogy további vizsgálatokkal lehet csupán végérvényesen tisztázni, hogy a két termék egyáltalán különválasztható-e.

(8) Az érdekelt felektől begyűjtött további információk alapján megállapították, hogy a nagy átmérőjű huzal és a finomhuzal különböző terméknek minősül, mivel eltérő fizikai jellemzőkkel rendelkeznek és felhasználásuk sem egyezik. Először is, fizikai jellemzőjük – szakítószilárdság, szemcseszerkezet és bevonat tekintetében – a nagy átmérőjű rozsdamentes acélhuzal és a finomhuzalok esetében különböző. Másodszor, a két termék alkalmazásával

([1]) HL L 288., 1997.10.21., 1. o.
([2]) HL L 79., 1999.3.24, 25. o.

kapcsolatban megállapították, hogy a nagy átmérőjű huzal a nagyobb igénybevételre tervezett szerkezetek – mint rögzítő szerkezetek, záró elemek, vasbeton szerkezetetek, hegesztő elektróda stb. – gyártásánál hasznosul, míg a finomhuzalokat általában precíziós eszközök, többek között nagyon finom vagy kis részecskék szűrésére (drótszövetek) alkalmas, apró szemű sziták és szűrők (porszűrők és vegyipari szűrők) készítésére, orvosi/sebészi célokra használják.

(9) A fentiek alapján egyértelmű, hogy a finomhuzal és a nagy átmérőjű huzal különböző – eltérő jellemzőkkel és felhasználási formával rendelkező – terméknek minősül, amelyek – a rozsdamentes acélhuzalt felhasználók szempontjából – nem helyettesíthetik egymást.

(10) Mivel az érintettek ellenérveket nem fűztek a Bizottság – az érintett termékkel kapcsolatos – előzetes megállapításaihoz és a hasonló termékkel kapcsolatos megfontolásokhoz, így az ideiglenes rendelet előzményeinek (7)–(12) bekezdésében megfogalmazott tények és megállapítások ezennel megerősítést nyernek.

D) TÁMOGATÁSOK

I. INDIA

1. Betétkönyv Rendszer (a továbbiakban BR) és Vámjogosultság Betétkönyv Rendszer (a továbbiakban VBR)

(11) India kormánya (a továbbiakban IK) és kilenc exportőr gyártó azt panaszolták, hogy a Bizottság – a támogatás mértéke és a kiegyenlíthető előny tekintetében – tévesen értékelte az ideiglenes rendelet (14)–(25), valamint (26)–(35) bekezdésében ismertetett rendszereket. Többek között azzal érvelnek, hogy az ilyen rendszerek alapján nyújtott előnyökről készült bizottsági értékelés helytelen, hiszen a 2026/97 rendelet (a továbbiakban az „alaprendelet") 2. cikkével összhangban csupán a vámok visszatérítésének túlzott mértéke tekinthető támogatásnak.

(12) A Bizottság azt megállapítandó, hogy vajon kiegyenlíthető támogatásnak minősül-e a BR és a VBR – illetve adott esetben az előny számszerűsítéséhez – az alábbi módszert alkalmazta. Az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében a Bizottság megállapította, hogy e rendszerekben bennfoglaltatik IK pénzügyi támogatása, hiszen az egyébként fizetendő állami bevétel (pl. a behozatalt terhelő behozatali vámok) beszedésére nem kerül sor. Ily módon az áru fogadója is élvez bizonyos előnyöket, hiszen a külföldre gyártóknak nem kell befizetniük a behozott árukat egyébként kötelezően terhelő vámokat.

(13) Az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében azonban, ettől az általános szabálytól adott esetben el is lehet térni, többek között a szigorú – *inter alia* (többek között) az alaprendelet I. mellékletének i. pontjában és II. mellékletében (visszatérítés definíciója és a visszatérítésre vonatkozó szabályok), valamint a III. mellékletben (helyettesítő vámvisszatérítés definíciója és alkalmazásával kapcsolatos szabályok) megfogalmazott – szabályoknak megfelelő vám- és helyettesítő vámvisszatérítési rendszerek esetében.

(14) A Bizottság elemzése kiderítette, hogy sem a BR, sem a VBR esetében nincs szó vám- vagy helyettesítő vámvisszatérítésről. Mivel e szabályok nem írják elő, hogy a behozatal olyan termékekre korlátozódjék, amelyeket külföldre gyártott árucikkek előállításához használnak fel (alaprendelet II. melléklete). Ezenkívül hiányzik egy olyan hiteles ellenőrző rendszer is, amely képes nyomon követni, hogy vajon a behozott termékeket a gyártáshoz valóban felhasználták-e. Helyettesítő vámvisszatérítési rendszernek éppen oly kevéssé tekinthető e szabályozás, hiszen a behozott árucikkeknek – sem mennyiségben, sem minőségi jellemzők terén – nem kell megegyezniük a hazai forrásból beszerzett és a külföldre gyártott termékek előállításához ténylegesen felhasznált termékekkel (alaprendelet III. melléklete). Végül pedig, a kivitelre gyártók igénybe vehetik a BR és VBR kedvezményeket függetlenül attól, hogy egyáltalán behoznak-e kivitelhez felhasznált árucikkeket. Ahhoz, hogy egy exportőr élvezhesse a BR és VBR előnyeit elegendő, ha egyszerűen külföldön értékesíti árucikkeit és nem szükséges bizonyítania, hogy a gyártás során valóban felhasznált-e behozatalból származó anyagot; így olyan exportőr gyártóknak is lehetősége nyílik a BR és VBR nyújtotta előnyökre, amelyek belföldön szerzik be az összes szükséges alapanyagot. Mindezek alapján sem a BR, sem a VBR nem felel meg az alaprendelet I–III. mellékletében rögzített rendelkezéseinek. Miután az alaprendelet 2. cikkének támogatás-definíciója erre az esetre nem vonatkozik, így a kiegyenlíthető előny összege megegyezik a – normál esetben valamennyi behozatalra kivetendő – behozatali vám teljes összegével.

(15) A fentiekből egyértelműen következik, hogy az előny összegszerű meghatározásakor a behozatali vámok túlzott mértékű visszatérítésére csupán akkor támaszkodhatunk, ha bona fide (jóhiszemű) vám- és helyettesítő vámvisszatérítési rendszerek vannak érvényben. Mivel kijelenthetjük, hogy a BR és a VBR egyik kategóriába sem sorolható, így a jelentkező előny nem egy állítólagos többlet visszatérítése, hanem a behozott áruk után kivetett vámok teljes elengedése.

(16) IK és a kilenc exportőr gyártó azzal érvelt, hogy e rendszerek elbírálása nem áll összhangban a párhuzamosan zajló dömpingellenes vizsgálat ideiglenes megállapításaival, hiszen a Bizottság dömpingellenes vizsgálata során engedményt tett – a BR és a VBR alapján – azon behozatali vámokra is, amelyeket nem a külföldre szállítandó termékek gyártásához ténylegesen behozott és felhasznált alapanyagok után vetettek ki.

(17) A dömpingellenes alaprendeletnek minősülő 384/96/EK rendelet ([1]) 2. cikke (10) bekezdésének b) pontja értelmében azonban csupán akkor ítéltek meg bárminemű engedményt, amikor bebizonyosodott, hogy ténylegesen fel is használták azokat az anyagokat az érintett – belső piacon értékesített – termék előállítása során, amelyekre behozatali vámot vetettek ki és amennyiben a Közösség területén értékesítették a terméket, úgy azt a behozatali vám alól nem mentesítették és a vámot nem is térítették vissza. Egy ilyen – a dömpingárrést végeredményben mérséklő – engedmény a támogatások megszüntetése céljából indított vizsgálat keretein belül lényegében értelmezhetetlen, hiszen már világossá vált, hogy a BR és a VBR – az alaprendelet rendelkezései alapján, a fenti okok kapcsán – kiegyenlíthető rendszernek minősülnek. A fenti értelmezéssel összhangban, amennyiben egy ilyen kiegyenlíthető támogatás léte megállapítást nyer, úgy az árut fogadó előnye – az exportőr gyártó összes importügyleténél elengedett – a behozatali vám teljes összege. Ebben az összefüggésben, nem a Bizottság feladata úgy átalakítani a BR és a VBR rendszereket, hogy azok alapján meg lehessen állapítani, melyek azok a termékek, amelyeket ténylegesen fel is használtak a gyártás során. Továbbá kihangsúlyozandó, hogy egy rendszer kiegyenlíthetőségével kapcsolatos vizsgálat és a gyártás során hasznosított alapanyagok engedményeire vonatkozó elemzés – a kalkuláció módszere és a jogalap tekintetében – egymástól teljesen eltérnek. A kérdéses engedmény dömpingellenes eljárás keretében zajló vizsgálata során a normál értékek arányosítása a cél. Egy rendszer kiegyenlíthetőségének vizsgálata – egy a támogatások megszüntetését szolgáló átvilágítás során – azonban arra irányul, hogy meghatározza az exportőrnél jelentkező előnyöket. A dömpingellenes vizsgálatok és a támogatások megszüntetését szolgáló elemzés számítási módszerei is különbözőek. Miközben a dömpingellenes ügyekben az engedményt csak a Közösség tagállamainak szánt termékek kivitele esetén ítélik meg, addig a támogatások megszüntetését célzó vizsgálat során a jelentkező előnyöket – az alaprendelet 7. cikkének (2) bekezdése, valamint az „A kiegyenlítő vámok vizsgálata során, a támogatások mértékének meghatározására szolgáló irányelvek” (a továbbiakban a „Kalkulációs irányelvek”) ([2]) c. dokumentummal összhangban – valamennyi termék összkivitelének tekintetében vizsgálják, mégpedig a rendeltetési helytől függetlenül.

(18) IK és a kilenc exportőr gyártó továbbá azzal is érvelt, hogy a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy egyáltalán volt-e szó – a gyártás során felhasznált, behozott alapanyagokkal kapcsolatos vámok esetében – túlzott mértékű visszafizetésről.

(19) Amint arról a (12)–(15) bekezdésben már szóltunk, az alaprendelet II. és a III. melléklete tartalmazza azokat a rendelkezéseket, amelyek alapján ellenőrizendő, hogy egy rendszer vámvisszatérítésnek vagy helyettesítő visszatérítésnek minősíthető-e. Az előny összegszerű megállapításának alapja – a visszatérítési, illetve helyettesítő visszatérítési rendszerek esetében – a túlzott mértékű behozatali vámok elengedése. Ám ez az érv elfogadhatatlan, mivel a túlzott mértékű visszatérítés kérdése csupán szakszerűen felállított visszatérítési/helyettesítő visszatérítési rendszerek értékelésével összefüggésben merül fel, korábban azonban megállapítást nyert, hogy – az alaprendelet I. mellékletének i) pontja, valamint a II. és a III. melléklet értelmében – a BR és a VBR sem visszatérítési, sem helyettesítő visszatérítési rendszernek nem tekinthető.

(20) IK és a kilenc exportőr gyártó sérelmezi, hogy a Bizottság elmulasztotta annak kivizsgálását, rendelkezik-e IK olyan működő rendszerrel vagy eljárással, amellyel nyomon követhető, mely alapanyagokat, milyen mennyiségben használtak fel a kivitelre szánt termékek gyártása során. IK azt állítja, hogy az „egységes ráfordítási/kibocsátási normák” a feladat ellátására alkalmas ellenőrző rendszer.

(21) Ez az érv összefügg azzal, hogy vajon a BR és a VBR visszatérítési vagy helyettesítő visszatérítési rendszernek tekinthető-e avagy nem. Miután korábban már megállapítást nyert, hogy az alaprendelet II. és III. melléklete értelmében sem a BR, sem a VBR nem visszatérítési vagy helyettesítő visszatérítési rendszer, további vizsgálatokra nincs is szükség. De, még ha a BR és a VBR meg is felelnének az alaprendelet II. és III. melléklete kritériumainak, akkor is adott lenne a probléma, hogy semmilyen ésszerű felülvizsgálati rendszer nem létezik. A „ráfordítási/kibocsátási normák” csupán egy olyan jegyzék, amely megadja a gyártás folyamatában felhasználható tételeket és azok mennyiségeit. A „ráfordítási/kibocsátási normák” azonban – az alaprendelet II. mellékletének (5) bekezdése értelmében – nem minősül felülvizsgálati rendszernek. Ugyanis nem teszi lehetővé a gyártás során ténylegesen felhasznált ráfordítások, valamint azok eredetének ellenőrzését.

(22) IK és a kilenc exportőr gyártó állítása szerint a Bizottság a kiegyenlíthető támogatás mértékét – az engedély nettó eladási értéke helyett – a VBR-engedély jóváírásai alapján számította ki. Az egyik cég kérelmezte, hogy az engedély eladása során felmerülő forgalmi adó összegét vonják le a támogatás teljes összegéből.

(23) A VBR jelenleg hatályos rendelkezései értelmében egy – az engedélyeket megszerző – társaság két megoldás közül választhat: tetszés szerinti (a tilalmi jegyzékben felsorolt tételek kivételével) árukat hoz be, a jóváírt összegekkel pedig ellensúlyozza a behozatalt terhelő vámokat vagy átruházza az engedélyt egy harmadik személyre. Az ideiglenes rendelet (34) bekezdése értelmében a Bizottság úgy ítéli meg, hogy „egy engedély névérték alatti értékesítése tisztán üzleti döntés, amely nem módosítja a rendszerből

([1]) HL L 56., 1996.3.6, 1. o. A legutóbb a 905/98/EK rendelettel (HL L 128., 1998.4.30, 18. o.) módosított rendelet.

([2]) HL C 394., 1998.12.17., 6. o.

származó előny mértékét". Az alaprendelet 7. cikke felsorolja a támogatás összegéből levonható elemeket. Ezek közé sorolható kérelmezési díj és a jogosulttá válás vagy a támogatás megszerzése során szükségszerűen felmerülő költségek. A ténylegesen megítéltnél alacsonyabb összeg átruházása és az eladást terhelő adó nem tekinthető – az alaprendelet 7. cikke értelmében – indokolt levonásnak, hiszen nem a jogosulttá válás vagy a támogatás megszerzése során szükségszerűen felmerülő költség.

(24) IK és a kilenc exportőr gyártó érvei között szerepelt az a vélemény is, hogy a Bizottság az itt vázolt eljárás és a rozsdamentes rúdacél ügyében indított vizsgálat közötti átfedés miatt két alkalommal is regisztrált egyes – e szabályozás keretein belül nyújtott – támogatásokat.

(25) A Bizottság az antibiotikumok ([1]) és a rozsdamentes rúdacél ([2]) esetében alkalmazott módszer szerint járt el. Az alaprendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében a kiegyenlíthető támogatás összegét úgy állapították meg, hogy a támogatás összértékét beszámították a teljes kivitelbe. Miután a kiviteli támogatások nem csupán az érintett termékre korlátozódtak, hanem a cégek összkivitelét érintették, így a Bizottság helyénvalónak ítélte e módszer alkalmazását. A rozsdamentes rúdacéllal kapcsolatos, már kiegyenlített támogatások ismételt beszámítása semmiképp nem fordulhatott elő, hiszen a támogatásokat az összkivitelre határozták meg.

(26) Az egyik gazdasági társaság – a Raajratna Metal Industries Ltd. – vitatja a Bizottság által alkalmazott előny – a BR és a VBR rendszerek alapján – számítási módszerét. Kérelmezték, hogy az érintett termékre csak a vizsgálat ideje alatt érkezett jóváírásokat vegyék figyelembe. A cég véleménye szerint az előny meghatározásához ezt az összeget kellene csupán az érintett áru kiviteli forgalmához számítani.

(27) A Bizottság úgy véli, amennyiben elfogadná a fenti érvet, úgy a vizsgálati időszak alatt felmerült tényleges előnyök helyett a potenciális előnyöket egyenlítené ki. Miután egy cégről mindaddig nem mondható el, hogy támogatásban részesült, amíg a jóváírást igénybe nem vette, a Bizottság úgy döntött, hogy az igénybevett összmegterhelés tükrözi leghitelesebben egy gazdasági társaságnak nyújtott valós előnyöket. Ezért az előbbi érvet elutasították.

([1]) HL L 273., 1998.10.9, 4. o.
([2]) HL L 202., 1998.7.18, 44. o.

2. **Az állóeszközök kiviteli támogatásának rendszere (ÁKTR)**

(28) Három gazdasági társaság kérelmet nyújtott be az ideiglenes rendelet (36)–(39) bekezdésében ismertetett, az állóeszköz kiviteli támogatásának rendszerével (a továbbiakban ÁKTR) kapcsolatban. A kérvény – a tárgyi állóeszközök normál értékcsökkenésének idején túl – az előnyök elosztását érintette.

(29) A cégek úgy vélték, hogy az értékcsökkenés leírására a felek tájékoztatására kiadott irat, valamint az ideiglenes rendelet különböző időtartamot határoz meg. A Bizottság az érintett termék összes exportőr gyártója által alkalmazott leírás időtartamainak átlagát vette, és végül egy 12 éves átlag értékcsökkenési időt fogadott el. Ezt az időtartamot alkalmazták az ideiglenes megállapításokban, és ezt fogják megerősíteni a véglegesítés szakaszában is. A támogatás összegét tehát – az ÁKTR rendszerében az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében – 12 évre osztották el.

(30) Az egyik társaság azt hangoztatta, hogy mivel beruházásai értékét ő személy szerint 21 év alatt írta le, ezért a 12 éves átlagamortizáció helyett ezt az értékcsökkenési időtartamot javasolja.

(31) A fentieknek megfelelően, a Bizottság intézményei – az ideiglenes megállapítások megfogalmazása során – a rozsdamentes acélhuzal gyártóinak beruházásaira érvényes értékcsökkenés időtartamát – az együttműködő indiai gyártók által alkalmazott amortizációs átlagidőtartam alapján – 12 évben határozták meg. Ez összhangban áll az alaprendelet 7. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseivel, amely rögzíti – tárgyi eszközbeszerzéshez kötött támogatás esetén – a kiegyenlíthető szubvenció kiszámítási módját, amelynek megfelelően magát a támogatást az érintett iparág tárgyi eszközeinek normál értékcsökkenését tükröző időtartamára osztják el. Ebből fakadóan nem célszerű az értékcsökkenés vállalatfüggő időtartamának alkalmazása. Így a kérelmet elutasították.

3. **A társasági adómentesség rendszere**

(32) Az egyik cég – a Bhansali Bright Bars Pvt. Ltd. – a Bizottság által meghatározott határidőig nem nyújtotta be társasági adóbevallásának egy példányát, ezért – társasági adómentesség tekintetében – a nem együttműködő cégek közé sorolták. A nyilvánosságra hozatalt követően e cég végülis benyújtotta társasági adóbevallását, amelyből kiderült, hogy e szabályozás keretében előnyre nem tett szert. Vagyis a Bhansali Bright Bars Pvt. Ltd-nek nyújtott támogatás összmértéke 18,5 %-ra csökkent.

4. **Érdekeltségi vállalatok**

(33) Az Isibars Ltd és az Isinox Ltd érvei szerint a Bizottság nem tekinthette volna őket érdekeltségi vállalatoknak, hiszen önálló jogi személyeknek minősülnek. S amennyiben a Bizottság mégsem ennek megfelelően kezelné a két vállalkozást, úgy más módszert kellene alkalmaznia a támogatás egységnyi mértékének megállapításához.

(34) A vizsgálat során megállapították, hogy az Isibars és az Isinox esetében érdekeltségi vállalatokról van szó, mivel részvényeseik és ügyvezetésük is megegyezik. A Bizottság a megtévesztést elkerülendő – a dömpingellenes és támogatás ellenes vizsgálatok során – minden esetben egy gazdasági egységként kezel két érdekeltségi vállalatot. Ezért a kérelemnek nem adtak helyt. A támogatás mértékének kiszámításakor a Bizottság a súlyozott átlag – amely a támogatás meghatározásának legmegbízhatóbb alapja – módszerét alkalmazta.

5. **A kiegyenlíthető támogatások mértéke**

(35) Az egyes rendszerekre vonatkozó – a fenti végleges megállapításokat figyelembe véve – kiegyenlíthető támogatások összege a vizsgált exportőröknél az alábbi képet mutatja:

	BR	VBR	ÁKTR	Társasági adó	Összesen
Bhansali Bright Bars	4,1 %	14,4 %	0,0 %	0,0 %	18,5 %
Devidayal	0,0 %	18,4 %	0,0 %	0,0 %	18,4 %
Indore Wire	7,7 %	10,7 %	0,9 %	0,0 %	19,3 %
Isibars/Isinox	4,2 %	7,8 %	1,2 %	0,0 %	13,2 %
Kei Industries	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %
Macro Bars	9,6 %	12,6 %	0,0 %	3,2 %	25,4 %
Mukand Ltd	7,5 %	5,7 %	0,0 %	0,0 %	13,2 %
Raajratna	23,3 %	13,7 %	0,0 %	5,9 %	42,9 %
Triveni Shinton	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %	0,0 %
Venus Wire	19,8 %	14,3 %	0,0 %	1,3 %	35,4 %

(36) Az e vizsgálatban nem együttműködő indiai gazdasági társaságok számára véglegesen megállapított támogatás összegét – amelyet a közösségi határig szállított áruk nettó árának bizonyos százalékában fejeznek ki – az egyes rendszerek keretében együttműködő exportőröknek megítélt legmagasabb összegből kiindulva állapították meg, amely így elérte a 48,8 %-ot.

II. KOREA

1. **Hitelprogramok**

a) *A viszonyító kamatláb kiszámítása*

(37) A támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás (a továbbiakban MTKI) 19. cikkének (4) bekezdésére és 6. cikke (1) bekezdésének a) pontjára, valamint az I. melléklet k) és l) pontjára hivatkozva, Korea kormánya (a továbbiakban KK) kijelentette, hogy a hitelek révén nyújtott támogatások összegét a kormányzat felmerülő költségei és nem a kedvezményezett félnél megjelenő előnyök alapján kellett volna megállapítani.

(38) Az az álláspont alakult ki, hogy KK által idézett rendelkezések nem vonatkoznak a vizsgált hitelprogramokra. Az MTKI 19. cikkének (4) bekezdése megállapítja, hogy a kiegyenlítő vám, nem haladhatja meg a nyújtott előnyök alapján meghatározott támogatás mértékét. E rendelkezésnek pedig eleget tettek, hiszen hitelek esetében a támogatás kiszámítására vonatkozó nyomatékosított szabályokat betartották, lásd az MTKI 14. cikkének b) bekezdését tartalmazó alaprendelet 5. cikkének és a 6. cikk b) pontjának rendelkezéseit. E rendelkezések értelmében a támogatás mértékét egyértelműen a felmerülő előnyök alapján kell meghatározni, amely megfelel azon kamatok különbségének melyet, a hitelt felvevő cég ténylegesen fizet, és amennyit fizetnie kellene, ha piaci körülményeknek megfelelő módon jutna hasonló hitelhez. Az MTKI 19. cikkének (4) bekezdése nem ír elő olyasmit, hogy a támogatás mértékét a kormányzat számára felmerülő költségek alapján kellene meghatározni. Az MTKI 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja bizonyos körülmények között felmerülő, súlyos károk feltételezésével kapcsolatos, ami viszont nem vonatkozik a kiegyenlítő vám eljárásaira. Az MTKI – az alaprendelet I. mellékletében is rögzített – I. mellékletének k) tétele exportfinanszírozási hitelekre különleges szabályokat irányoz elő; amelyekre nem vonatkoznak a támogatások kiszámítására – hitelek kapcsán – megfogalmazott általános szabályok. Maga az l) pont nem rendelkezik arról, hogy a kormány felmerülő költségeinek módszere előbbre való lenne az alaprendelet 5. cikkében és 6. cikkének b) pontjában megfogalmazott nyomatékosított szabályoknál, többek között már csak azért sem, mert ez a tétel már szerepelt az exporttámogatások – Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) tárgyalásainak tokiói fordulója során elfogadott – szemléltető jegyzékében – vagyis már akkor, amikor a kedvezményezett számára jelentkező előny módszerét még be sem építették a Kereskedelmi Világszervezet (a továbbiakban WTO) szabályaiba.

(39) KK hivatkozott továbbá arra is, hogy egy állami hitel és egy piaci feltételeknek megfelelő körülmények között felvett hitel kamatainak összehasonlítása arra a téves feltételezésre épülne, hogy a gazdaság kereskedelmi hiteleinek kamatlába azonos.

(40) A Bizottság természetesen nem tételezi fel, hogy a hitelfeltételek egységesek lennének, de hivatkozási alapként – az alaprendelet 6. cikke b) pontjának megfelelően – összevethetőnek ítélt példákat használt fel futamidő, tőkeösszeg, valamint a hitel rendeltetése alapján.

(41) Végül KK kérelmezte, hogy a hivatkozás alapja a szóban forgó hitellel azonos időpontban nyújtott, összevethető kölcsön kamatlába legyen a vizsgálat lefolytatásának idején alkalmazott kamatlábak helyett, mivel ez időszak kamatai a pénzügyi válság miatt szokatlanul magasak voltak.

(42) A vizsgálat során megállapítást nyert, hogy a kereskedelmi hitelek kamatlábai ingadoznak és így a mindenkori piaci viszonyokat tükrözik. E kölcsönökre – függetlenül attól, hogy az állami hitelekkel megegyező időpontban nyújtották-e vagy sem – a vizsgálat idején vélhetően azonos kamatok voltak érvényben. Ezért a Bizottság nem tér el az alaprendeletben és a számítás irányelveiben meghatározott szokásos gyakorlatától. Így a kérvényt elutasították.

(43) Két koreai exportőr azt fejtegette, hogy a Bizottság a hiteleket tőkeösszeg alapján öt kategóriába soroló eljárása önkényes és nem áll összhangban a koreai bankok szokványos gyakorlatával, vagyis a kamatláb hitelösszeg kapcsán történő megállapítása nem alkalmas a hivatkozási alapként szolgáló kamatláb meghatározására. Az egyik koreai exportőr gyártó kérvényezte, hogy miután a koreai bankok a kamatlábat nem a felvett hitel összegéhez igazítják, így a Bizottság egyedüli hivatkozási alapként a gyártó kereskedelmi hiteleihez fűződő tényleges kamatlábak átlagát alkalmazza. A két koreai exportőr gyártó cég kérelme értelmében, a Bizottságnak – az EXIM-SM hitelek kamatlábai hivatkozási alapjaként – az áruhitelek kamatlábait kellene figyelembe vennie.

(44) A fenti érvekre válaszolva a Bizottság úgy vélte, hogy az alaprendelet 6. cikkének b) bekezdése világossá teszi, hogy a támogatás mértékét egyértelműen olyan összehasonlítható kereskedelmi hitelek alapján számítják ki, amelyhez a cég a piacon ténylegesen hozzáférhet. Ezért a Bizottság – a közösségi gyakorlatnak megfelelően, a számítás irányelveiben leírtakkal összhangban – azonos mértékű, rendeltetését és futamidejét tekintve is hasonló kölcsönöket vet össze. A koreai exportőrök által igénybevett áruhitelek (rövid lejáratú, üzemi jellegű kiadások finanszírozására szolgáló kölcsönök) rendeltetésüket (lásd az ideiglenes rendelet bevezető részének 126. bekezdését) és futamidejüket tekintve különböznek a kérdéses EXIM-SM hitelektől, ezért összehasonlítható kölcsönöknek nem tekinthetők. Így az erre vonatkozó felvetéseket elutasították.

(45) A két koreai exportőr cég felvetette továbbá, hogy a Bizottság a koreai pénzügyi válság rendkívül magas kamatlábai alapján számította ki a válság előtt nyújtott hitelek támogatásának mértékét.

(46) Az alaprendelet 6. cikkének b) pontja azonban leszögezi, hogy az előnyt az állami hitelek és az összehasonlítható kereskedelmi hitelek kamatlábainak összehasonlítása révén kell meghatározni. Ezzel összhangban vetették tehát össze az állami hitelek átlagos kamatlábait a vizsgálat ideje alatt nyújtott, összehasonlítható kereskedelmi kölcsönök kamatlábaival. Így a felvetést elutasították.

b) *Halászháló készítéséhez nyújtott hitel (HKNYH)*

(47) A koreai kormány arra hivatkozott, hogy ez a kölcsön kifejezetten a halászháló-iparágnak folyósított kölcsön, így semmilyen egyedi előnyt nem nyújt sem a rozsdamentes acélhuzalt, sem a rozsdamentes acélt előállító iparágnak. Mindezeken túl egy halászhálót, valamint rozsdamentes acélhuzalt is előállító gazdasági társaság egymástól elkülönítve kezelné a két üzletág pénzügyi erőforrásait és könyvelését.

(48) A vizsgálat a fenti felvetéssel szemben azonban megállapította, hogy a rozsdamentes acélhuzalok exportőr gyártói hozzájutottak ilyen jellegű hitelhez, így az mindenképpen kiegyenlíthetőnek tekintendő, hiszen KK is egyetért azzal, hogy e hitelt kizárólag halászháló készítésével foglalkozó gyártók vehetnék igénybe. Nincs jelentősége annak a körülménynek, hogy a szóban forgó rendszert nem kifejezetten a vizsgált terméket előállító iparág igényeinek megfelelően fejlesztették ki, hiszen maga a program konkrét, iparági program, és e program keretében nyújtott előnyök kihatnak az érintett termék előállítására. Ez utóbbi megállapítás már csak azért is megállja a helyét, mert a támogatott hitel összességében csökkentette az exportőr gyártó finanszírozási költségeit, s ennek előnyei az érintett terméknél is jelentkeztek. Nem bizonyított, hogy az érintett exportőr gyártók pénzügyi eszközeiket oly módon kezelnék, amely biztosítaná, hogy a vállalat összfinanszírozási költségeit a hitelfelvétel ne befolyásolja. Ezért ez érvet elutasították.

c) *Kis- és középvállalatok alapításához és támogatásához nyújtott hitelek (KKV-ATNYH)*

(49) KK kijelentette, hogy a Pusan Metropolitan City Support Fund Szervezeti és Működési Szabályzata alapján nyújtott C típusú hitelek exportteljesítménytől függetlenek, mivel a jogosultságot meghatározó 8 fő- és 12 kiegészítő kritérium tárgyilagos és semleges. Az egyetlen kivitelfüggő elem az a kiegészítő szempont, mely szerint a KKV kivitelből származó bevétele eléri-e a teljes forgalom 20 százalékát. A rendszer célja nem a kivitel támogatása, hanem csupán annyi, hogy a technológiai fejlesztés közvetett mutatójaként használhassák fel az exportált termékek arányát.

(50) Noha az exportteljesítményre vonatkozó feltétel csupán egy a több különböző kritérium közül, mégis exportteljesítménytől függővé teszi a rendszert. Ez egyértelműen következik az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjából, amelynek értelmében a támogatások jogilag vagy ténylegesen, kizárólagosan vagy az exportteljesítménytől függő több feltétel egyikeként céltámogatásnak minősülnek. Miután a hitelnyújtásról döntő hatóság szempontjainak egyike a kivitel – vállalatok összforgalmában elért – minimális százalékaránya, kiküszöbölhetetlen a rendszer exportteljesítmény-függése, mivel könnyen megeshet, hogy egyes cégek képtelenek elérni vagy meghaladni ezt a bizonyos kiviteli mértéket, így támogatásban sem részesülhetnek. Ezért a felvetést elutasították.

d) *Műszaki fejlesztési üzleti hitelek (MFÜH)/tudományos és műszaki fejlesztési alap (TMFA)*

(51) KK arra hivatkozott, hogy e programok – az MTKI 8. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében – kutatási tevékenységhez nyújtanak támogatást, így kereset tárgyává nem tehetők és ki sem egyenlíthetők. Ráadásul a technológiai fejlesztés, valamint a tudomány és technológia támogatása – az MTKI 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében – semleges és nem részrehajló kitétel, így e programok a technológiai fejlesztési projektekbe beruházó összes iparág számára elérhetők, vagyis semmiképp sem ágazati jellegűek. A TMFA tekintetében KK arra is utalt, hogy miután a Tudományos és Technológiai Minisztérium kritériumai világosak és objektívek, s az elsőbbséget élvező projektek kiválasztása során az egyén mérlegelési szabadsága nem érvényesülhet, így a Bizottság nem tudja bizonyítani egyéni szimpátia megnyilvánulását a döntés folyamatában.

(52) Azt az érvelést, miszerint egyik program sem tehető kereset tárgyává, a (75)–(77) bekezdésben felsorolt indokokból fakadóan el kell utasítani. Nem terjesztettek elő ugyanis olyan nyilvánvaló adatot, amely kétségbe vonná azt az előzetes megállapítást, hogy az MFÜH csak a Kereskedelmi és Ipari Minisztérium által meghatározott különleges projektekbe beruházó bizonyos iparágak számára igényelhető hitelforma. A TMFA-alapot illetően semmilyen információ nem áll rendelkezésre a Tudományos és Technológiai Minisztérium kritériumairól. A vizsgálat során kiderült, hogy a Tudományos és Technológiai Minisztérium időről időre némely projektet bizony előnyben részesített. Ez elégséges bizonyíték annak megállapításához, hogy a TMFA valójában – az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének c) pontja alapján – egyedi szabályozásnak tekintendő. Ezért azt az állítást, mely szerint nem ágazati rendszerekről lenne szó, visszautasították.

e) *Kivitelt finanszírozó hitelek*

(53) Az egyik koreai exportőr gyártó állítása szerint a Bizottság figyelmen kívül hagyott bizonyos ellenőrzött értesüléseket, így az EXIM-SM keretében jelentkező előny kiszámítása során hibát vétett.

(54) Ez a kifogás megalapozottnak tűnik. Ezért az érintett vállalatnak nyújtott támogatás összegét ennek megfelelően módosították.

(55) KK felszólalt annak érdekében, hogy rámutasson arra, hogy az EXIM-EC (előszállítás), EXIM-SM és EXIM-FIC hiteleinek kamata magasabb volt az EXIM által – a pénzügyi forrásokért – ténylegesen fizetett kamatoknál, s így az EXIM-EC, EXIM-SM és EXIM-FIC kölcsönök nem kiegyenlíthetők. Sőt, az MTKI 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjához tartozó lábjegyzete megállapítja, hogy az I. mellékletben említett intézkedéseket – mint nem exporttámogatási intézkedéseket – sem ez, sem az MTKI egyéb cikkelye nem tilthatná.

(56) A fenti érveket megfontolva megállapították, hogy ezek az érvek csupán az alaprendelet I. mellékletének k) pontjában meghatározott „exporthitelekre" vonatkoznak. Amint azt az ideiglenes rendeletben – a bevezető rész (129) és (130) bekezdésében – már értelmeztük, az EXIM-EC (előszállításhoz kapcsolódó), EXIM-SM és EXIM-FIC kölcsönök nem tekinthetők „exporthitelnek" és nem tartoznak az alaprendelet I. melléklete k) pontjának hatálya alá. Ezért e kifogásokat elutasították.

(57) KK azzal érvelt, hogy az EXIM-FIC – az MTKI 3. cikkének (1) bekezdése értelmében – nem függ sem az exportteljesítménytől, sem az országba behozott árucikkekkel szemben előnyt élvező hazai termékektől. KK állítja továbbá, hogy az EXIM-FIC ágazatfüggőnek sem tekinthető, hisz a gazdaság széles köre számára hozzáférhető, a külföldi befektetés pedig – az MTKI 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmezése szerint – tárgyilagos és semleges kritérium.

(58) Ezen érvekre válaszolva a Bizottság rávilágított, hogy az EXIM-FIC hiteleket csupán a külföldön befektető gazdasági társaságok vehetik igénybe, ezért ezek – az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontját tekintve – meghatározott, specifikus kölcsönök, hiszen – a (80)–(84) bekezdés értelmében – a hitelfelvételt nem semleges kritériumok határozzák meg. A vizsgálatok alapján viszont a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az EXIM-FIC – az MTKI 3. cikke (1) bekezdése szerint – exportteljesítménytől és az országba behozott árucikkekkel szemben előnyt élvező hazai termékektől független.

2. **Átalány összegű vámvisszatérítési rendszer**

(59) KK azt állította, hogy e rendszer – az MTKI I. mellékletének i) pontja, II. melléklete és III. melléklete értelmében – visszatérítési rendszer, és jelezte, hogy a behozatallal kapcsolatos terhek visszafizetése nem haladja meg a külföldről behozott és külföldre gyártott termékek előállításához felhasznált termékekre – a keletkező hulladék normál mennyiségét figyelembe véve – kivetett vámok mértékét.

(60) A fenti állításokat tisztázandó, az az álláspont alakult ki, hogy az átalány összegű vámvisszatérítés rendszere esetében – az MTKI I. mellékletének i) pontja, valamint II. és III. melléklete értelmében – sem vámvisszatérítési, sem helyettesítő vámvisszatérítési rendszerről nincs szó, miután a feltételekből nem fakad annak kötelezettsége, hogy a kivitelre gyártott termék előállításához bármit is külföldről szerezzenek be. Az átalány összegű vámvisszatérítés koreai rendszere az alaprendelet 2. cikkével összhangban – amely tartalmazza az MTKI 1. cikkét – sokkal inkább a támogatás általános definíciójának felel meg. Támogatásról van szó, hiszen KK – a kivitel FOB értéke alapján nyújtott támogatások formájában – pénzügyi támogatást nyújt és így közvetlen előnyben részesít. A támogatás jogilag exportteljesítmény-függő, és ezért – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) albekezdése szerint – egyedi támogatásnak minősül. Ennek értelmében szükségtelen az importvámok – az alaprendelet 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja szerinti – túlzott mértékű visszatérítésének kérdését egyáltalán felvetni is, mivel e kérdés – az alaprendelet I–III. mellékletével összhangban – csupán akkor tartozna a tárgyhoz, ha szabályszerű vámvisszatérítésről és helyettesítő vámvisszatérítésről lenne szó. Ezért e kifogásokat elvetették.

(61) KK utalt arra, hogy amennyiben nem létezik – az MTKI II melléklete II. 2. pontja szerinti – túlfizetés megállapítására alkalmas rendszer vagy eljárás, és ha az ügyet vizsgáló hatóságok azt szükségesnek vélik, akkor – a II melléklet II. 1 pontjának megfelelően – akár újabb vizsgálatot is kezdeményezhetnek. KK úgy vélte, mivel a Bizottság elmulasztotta annak kivizsgálását, hogy vajon ténylegesen sor került-e – a külföldön értékesített termékek előállítása során felhasznált anyagok importterheivel kapcsolatosan – túlzott mértékű vámvisszatérítésre, így semmilyen alapja nincs azon végkövetkeztetésnek, hogy a koreai átalány összegű vámvisszafizetés rendszere – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében – egyedi támogatásnak minősülne.

(62) A fenti érv nem helytálló, hiszen az MTKI II. mellékletének II. 2. pontja vám-visszatérítési rendszerekre vonatkozik, míg a mérlegelés tárgyát képező programról a fentiekben már kiderült, hogy azok közé nem sorolható. De, még ha ez a program annak minősülne is, az alaprendelet II. mellékletének II. 5 pontja és a III. mellékletének II. 3. pontja kimondja, hogy az exportőr ország kormánya volna köteles a tényleges üzleti folyamatok alapján e vizsgálatot elvégezni. KK ilyen vizsgálatot pedig nem kezdeményezett. Ezért a Bizottság sem vizsgálta, hogy vajon ténylegesen sor került-e – a külföldön értékesített termékek előállítása során felhasznált anyagok importterheivel kapcsolatosan – túlzott mértékű vámvisszatérítésre.

(63) Az egyik külföldre gyártó koreai cég felvetette, hogy nem helytálló a Bizottság érve, mely szerint nem létezik rendszer, illetve eljárás annak hiteles felülvizsgálatára, hogy mely ráfordításokat, milyen mennyiségben használtak fel a külföldön értékesített termék előállítása során, hiszen vámvisszatérítést csupán a külföldre szánt termékek gyártásához ténylegesen felhasznált anyagok után valóban be is fizetett importvámok esetén engedélyeznek.

(64) E felvetésekkel kapcsolatosan azt a választ fogalmazták meg, hogy az átalány összegű visszatérítés rendszerében a nyújtott támogatások összegét nem a gyártás során ténylegesen felhasznált ráfordítások, illetve ténylegesen befizetett importvámok alapján, hanem a kivitel összértékét tekintve állapítják meg. Ezért ezeket a kifogásokat elutasították.

(65) Az egyik koreai exportőr gyártó – amely saját adatai szerint az érintett áruk gyártása során külföldről beszerzett nyersanyagok után megfizette az importvámot, s áruját ténylegesen ki is szállította – kifogással élt, mely szerint e rendszer igénybevétele számára semmilyen tényleges előnyt nem nyújtott, mivel állítása szerint a visszatérített összeg alacsonyabb volt, mint az egyéni vám-visszatérítési rendszer esetén lett volna. KK a továbbiakban utalt arra, hogy az átalány összegű vám-visszatérítési rendszert igénybe vevő koreai exportőr gyártó, a Bizottságnak bizonyítékokkal is alátámasztotta, hogy esetében a visszatérített összeg lényegesen alulmúlta a vizsgálat ideje alatt előállított és kiszállított termékek külföldről behozott ráfordításaival összefüggő terheit.

(66) A Bizottság úgy véli, hogy a fentebb már említett okok miatt az átalány összegű visszatérítési rendszer kifizetései esetében exportteljesítményhez kötődő segélyekről beszélünk, melyek ebből fakadóan – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében – egyedinek tekintendők, s kiegyenlíthetők. Annak pedig nincs jelentősége, hogy az exportőr gyártó által igénybe vehető szabályszerű vám-visszatérítési rendszer számára előnyösebb lehetett volna, hisz az exportőr egy másik szabályozás előnyei mellett döntött, amely azonban kiegyenlíthető támogatásként kezelendő. Ezért a fenti érveket visszautasították.

3. **Adóprogramok**

a) *A korlátozások nem feldolgozóipar-függő jellege*

(67) Ideiglenes megállapításaiban a Bizottság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adómentesség és adócsökkentés ellenőrzéséről szóló törvény (a továbbiakban AAET) egyes cikkei – az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint – annyiban kiegyenlíthetők, amennyiben a bizonyos vállalkozásokat – a feldolgozóipar vállalataival egyetemben – érintő korlátozások ágazati értelemben egyedinek tekinthetők. Ebben az esetben az alábbi cikkekről volt szó:

– 7. cikk (feldolgozóipari kis- és középvállalatok stb. rendkívüli az adócsökkentése és -mentessége),

– 8. cikk (műszaki fejlesztési tartalék),

– 9. cikk (technológiai fejlesztésre és munkaerő-továbbképzésre vonatkozó adójóváírás),

– 25. cikk (termelékenységet növelő beruházásokkal kapcsolatos adójóváírás),

– 27. cikk (átmeneti beruházási adójóváírás).

(68) KK kijelentette, hogy mivel a gyakorlatban különböző iparágak/vállalkozások lényegesen szélesebb köre élhet e cikkek nyújtotta lehetőségekkel, így azok – az MTKI 2. cikke (1) bekezdése a), b) és c) pontjának megfelelően – nem egyedi rendelkezések, vagyis nem kiegyenlíthetők (az MTKI említett bekezdéseit az alaprendelet átvette a 3. cikke (2) bekezdésének a), b) és c) pontjába). KK nyomatékosan felhívta a figyelmet arra, hogy a „feldolgozóipar" rendkívül tágan értelmezhető fogalom, mely a gyakorlatban több tízezernyi alkategóriát foglal magába.

(69) Az egyedi jelleg alapvető elve, hogy egy gazdaságon belül bizonyos vállalkozásoknak – mások rovására – nyújtott támogatások torzítják az erőforrások elosztását, így amennyiben e támogatások károkkal járnak, úgy kiegyenlítő intézkedéseknek kellene működésbe lépniük. Ott, ahol egy gazdaságban a támogatások hozzáférésének jogát nem semleges kitételekkel korlátozzák, feltételezhető az erőforrás-elosztás torzulása. Ez a gondolat az alapja az MTKI 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának és az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdése a) pontjának, amelyek rendelkeznek arról, hogy egy támogatás egyedinek tekintendő abban az esetben, ha az illetékes hatóság vagy jogi előírás – melyhez a hatóság tevékenységét igazítja – a támogatást kifejezetten a gazdasági szereplők egy bizonyos köre számára teszi hozzáférhetővé. Ez esetben, bár a „feldolgozóipar" fogalmát valóban lehetne rendkívül tágan is értelmezni, mégis tény azonban, hogy az AAET fent említett rendelkezései egyértelműen a gazdaság meghatározott szereplőire korlátozza a támogatásokat azzal, hogy nem semleges kritériumokhoz – ilyen például az egyes fejtett technológiájú termékek előállítása vagy épp a külföldi beruházás – köti a jogosultságot.

(70) KK azzal érvelt, hogy ezek a kritériumok semlegesek, hiszen az összes gazdasági szereplő egyenlő eséllyel rendelkezik a támogatások igénybevétele terén. KK állításai szerint például a külföldön befektető cégek által igénybe vehető támogatás azért nem egyedi, mert minden cégnek lehetősége van befektetni külföldön is. Ez érv alapján, egy textilipari cégekre korlátozódó támogatás sem egyedi, hiszen minden cég „lehetőséget" kap arra, hogy tevékenységét a textiliparra is kiterjessze. Ahhoz, hogy az MTKI keretein belül értelmezett egyedi jelleg valódi értelmet nyerjen, olyan helyzetekre kell vonatkoznia, amelyekben a kormányok olyan feltételekhez kötik a támogatásokat, amelyekről már előre tudható, hogy jelentősen korlátozni fogja a támogatás igénybevételére jogosult cégek számát; e támogatások meghatározott cégeknek kedveznek mások rovására. Ezen oknál fogva, KK támogatásokra vonatkozó kitételei nem „semlegesek" és amint az az alábbiakból ki is derül – az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében – alkalmazásukat tekintve nem horizontálisak. Ezért a Bizottság arra a megállapításra jutott, hogy az AAET említett cikke alapján nyújtott támogatások egyedi jellegűek; részletesebb indoklását lásd az egyes rendszereknél.

b) *Jogtalan eljárás*

(71) KK kérelmezte, hogy az olyan adóhatósági rendelkezésekről szóló AAET cikket, amelyet a panaszosok ebben az eljárásban nem kifogásoltak, ne is vonják be ez eljárás keretébe. Az érintett cikkek:

– 5. cikk (különleges adójóváírás kis- és középvállalkozások számára),

– 7. cikk (különleges adócsökkentés vagy -mentesség kis és közepes feldolgozóipari vállalatoknak, stb.),

– 27. cikk (átmeneti beruházási adójóváírás).

(72) KK többek között azt állítja, hogy:

i. az MTKI 11. cikke (az alaprendelet 10. cikke) felsorolja a kérelmekben feltüntetendő információkat, mint a támogatások folyósítására vonatkozó bizonyítékokat és a szóban forgó támogatás összegét és jellegét;

ii. az MTKI 12. cikkének (1) bekezdése (az alaprendelet 11. cikke) rendelkezik arról, hogy a kiegyenlítő vámvizsgálatban érdekelt tagállamok és az összes érdekelt fél is tájékoztatást kapjon a hatóságok által igényelt információkról;

iii. az MTKI VI. mellékletének (7) bekezdése (az alaprendelet 26. cikkének (3) bekezdése) leszögezi, hogy szükség van egy olyan egységes eljárásra, amelynek alapján az (ellenőrző) látogatás előtt értesítik az érintett cégeket az ellenőrzés tárgyát képező információk általános jellegéről, valamint az összes általuk biztosítandó, szükséges adatról.

(73) KK azt állította, hogy az MTKI rendelkezéseit figyelmen kívül hagyták, miután a döntés során figyelembe vettek a kérelmező által nem kifogásolt programokat is, ezenkívül sem KK, sem az egyes együttműködő exportőr gyártók nem kaptak megfelelő lehetőséget az érdemi védekezésre.

(74) KK állításaira válaszolva, a Bizottság úgy értékelte, egy kérvényezőtől nem várható el, hogy panasza benyújtásakor minden részletében ismerje egy harmadik ország állítólagos támogatási programjait. Ebben az esetben a panaszos számos tényállítást fogalmazott meg az AAET alapján nyújtott adókedvezményekről. A vizsgálat során azonban számos egyéb, olyan – az AAET bizonyos rendelkezései alapján juttatott – adótámogatást fedeztek fel, amelyeket a kérvény nem tartalmazott ugyan, ám amelyek rendkívül hasonló hatást eredményeznek, mint a bejelentett rendszerek. Tekintettel e támogatások jellegére, és különösképpen arra a tényre, hogy a támogatásokat az AAET globális keretein belül folyósították (amelyekkel szemben a bejelentő számos, támogatásra vonatkozó állítást fogalmazott meg), megállapítást nyert, hogy a Bizottságnak jogában áll megvizsgálni e szabályozásokat és adott esetben kiegyenlítő intézkedést is javasolni.

c) *Az AAET 8. cikke (technológiai fejlesztéssel kapcsolatos tartalékolás)*

(75) KK nem csupán azt állította, hogy az e cikkben megfogalmazott rendelkezések nem egyedi jellegűek, hanem azt is, hogy e cikk esetében – az MTKI 8. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében – kereset tárgyává nem tehető kutatási és fejlesztési (K + F) támogatásról (melyet az alaprendelet 4. cikkének (2) bekezdése is átvett) van szó.

(76) Ezúton utalunk arra, hogy amennyiben az MTKI 8. cikke (2) bekezdésének a) pontjában megfogalmazott követelményeknek eleget tévő K + F támogatásokról értesítik – az MTKI 8. cikke (3) bekezdésének megfelelően – a WTO-t, úgy az ilyen támogatásokkal szemben még vizsgálat sem kezdeményezhető. Az AAET 8. cikkét illetően a vizsgálat megállapította, hogy Korea nem az MTKI 8. cikke (3) bekezdésének eleget téve értesítette e rendelkezésről a WTO-t. Ennek megfelelően a Bizottságnak jogában állt vizsgálatot indítani az AAET említett rendelkezésével szemben. KK azon hivatkozását illetően – hogy e rendelkezés kereset tárgyává nem tehető, s ily módon védett a kiegyenlítő intézkedésekkel szemben – megjegyzendő, hogy KK köteles bizonyítani a szabályozás nem megtámadható jellegét. A Bizottság a vizsgálat kezdetén lehetővé tette ennek bizonyítását, amellyel azonban nem éltek. Ilyen körülmények között – az e cikk alapján felmerülő előnyökre – kiegyenlítő intézkedések bevezethetők.

(77) KK a szabályozás nem egyedi jellegére vonatkozó kijelentéseit illetően le kell szögezni, hogy a rendszer nem semleges, mivel különbséget tesz a hagyományos és technológia-intenzív cégek között. Utóbbiak nagyobb arányú előnyben részesülnek. Az ilyen különbségtétel jelzi, hogy a kritériumok nem semlegesek és szükségszerűen kirekesztik a támogatottak köréből azokat a cégeket, amelyeknél a technológiai fejlesztés elkerülhető. A fenti és a (67)–(70) bekezdésben említett okoknál fogva az AAET 8. cikke egyedi jellegű és ezért kiegyenlíthető.

d) *Az AAET 9. cikke (technológiai fejlesztés és továbbképzés költségeire vonatkozó adójóváírás)*

(78) KK nem csupán annak kapcsán fogalmazott meg általános érvényű megállapítást, mely szerint e cikk rendelkezései nem egyedi jellegűek, de arra is hivatkozott, hogy a technológiai fejlesztés és munkaerő-továbbképzés kritériuma – az MTKI 2. cikke (1) bekezdésének b) pontját tekintve – objektív és semleges kitétel. A Bizottság megítélése szerint azonban e kritérium semlegessége – sem az MTKI fenti cikke, sem az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében – nem igazolható. Utóbbi cikk értelmében

objektív kritériumnak vagy feltételnek az tekinthető, amely semleges és gazdasági értelemben horizontálisan alkalmazható. A kérdéses AAET nem alkalmazható horizontálisan, hiszen bizonyos iparágak gazdasági szereplői technológiaorientáltabbak, mint más ágazatok vállalatai, ezért e cégek nagyobb valószínűséggel tudják kihasználni e rendelkezés előnyeit. KK az AAET rendelkezés életbe léptetésével aránytalan előnyben részesítette bizonyos iparágak cégeit.

(79) Mivel e szabályozás bizonyos vállalkozásokra korlátozódik – lásd a (67)–(70) bekezdést – ezért egyedi jellegű és kiegyenlíthető. E rendszer az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontját tekintve is egyedi, vagyis ennek értelmében is kiegyenlíthető.

e) *Az AAET 23. cikke (külföldi befektetések veszteségeire képzett tartalék)*

(80) KK utalt arra, hogy e cikket 1998. január 1-jén hatályon kívül helyezték. KK továbbá kinyilvánította, hogy az iparágak széles köre élhetne e cikk lehetőségeivel, és hogy a külföldi befektetés kritériuma – az MTKI 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében – objektív és semleges kitétel.

(81) E cikk – természetéből fakadóan – adófizetést késleltető rendelkezés; amely a két év türelmi idő lejárta után, három éven keresztül a kérdéses összeg azonos részösszegével növeli az adóalapot. Ennek megfelelően további előnyök keletkeztek a vizsgált időszakban (1997. április 1. – 1998. március 31.) és még néhány éven keresztül azon cégeknél, amelyek a jogosultság utolsó évében (1997. adózási év) vették igénybe ezt az adórendelkezést és halasztották az adófizetést.

(82) Ami KK azt az érvét illeti, hogy e rendelkezéseket az iparágak széles köre veheti igénybe, a Bizottság ideiglenes megállapításaiban leszögezte, hogy e cikk rendelkezései csupán a külföldön befektető koreai vállalkozásokra vonatkoznak. Nem terjesztettek be olyan új információt, amely ennek ellenkezőjét bizonyítaná. KK fenti érvével kapcsolatos – vagyis hogy a rendelkezés nem csak a feldolgozóipari ágazatokra korlátozódik (lásd a (67)–(70) bekezdést) – tény, hogy az AAET 23. cikkében rögzített előnyök bizonyos vállalatok körére korlátozódnak. Ezért ez a rendelkezés – az alaprendelet a 3. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében – egyedi és ennek megfelelően kiegyenlíthető.

(83) KK azt is hangoztatta, hogy – az MTKI 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében – a külföldi befektetés kritériuma tárgyilagos és semleges. A Bizottság megítélése szerint azonban e kitétel sem az MTKI fent említett cikke, sem az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében nem tekinthető semlegesnek. Utóbbi cikk értelmében, az objektív kritériumoknak vagy feltételeknek semlegesnek és – gazdasági tekintetben – horizontálisan alkalmazhatónak kellene lennie. Az AAET e cikke nem objektív, hiszen előre tudott, hogy azok a cégek, amelyek nem fektetnek be külföldön, – mint támogatásra jogosultak – egyszerűen szóba sem jöhetnek. Ezért egy ilyen kitétel sem semlegesnek, sem pedig gazdasági értelemben horizontálisan alkalmazhatónak nem minősíthető. KK az AAET említett szabályozását bevezetve, külföldi érdekeltségekkel rendelkező, korlátozott számú vállalkozást részesített előnyben.

(84) Ezért az AAET e rendelkezése – az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint – egyedi jellegű és ennek következtében kiegyenlíthető.

f) *Az AAET 25. cikke (termelékenységet javító berendezések beruházásaira nyújtott adójóváírás)*

(85) KK nem csupán annak a véleményének adott hangot, hogy e cikk nem egyedi jellegű, hanem kihangsúlyozta azt is, hogy az e cikkben megfogalmazott, a hazai berendezéseket – a külföldről behozottak rovására – kedvezőbb elbánásban részesítő határozatot 1996 végén, azaz a vizsgált időszak kezdete előtt hatályon kívül helyezték. A Bizottság előzetes megállapításaiban valóban tudomásul vette, hogy a külföldről behozott (3 %-os adójóváírás) és a hazai termékekre (10 %-os adójóváírás) vonatkozó eltérő adójóváírás mértékéről szóló rendelkezést 1996 végén érvénytelenítették. Azonban azok a cégek, amelyek 1996. vége előtt kezdték meg és a későbbiekben folytatták beruházásaikat, igénybe vehették ezt a kedvezményt, s az előnyök a vizsgált időszakban is jelentkeztek.

(86) Ami az 1996 vége előtt a külföldről behozott és a belföldön vásárolt berendezésekre vonatkozó eltérő mértékű kedvezményeket illeti, korábban már megállapították, hogy a rendszer – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének b) pontja szerint – egyedi jellegű. A nem egyedi jelleg általános megállapítását illetően a rendszer annyiban mindenképp egyedi, hogy csupán bizonyos piaci szereplőkre korlátozódik – lásd (67)–(70) bekezdést – és ezért kiegyenlíthető. Előre ismert volt, hogy bizonyos vállalatok pusztán üzleti tevékenységük jellege folytán, másoknál kedvezőbb helyzetben lesznek majd a termelékenység javítását ösztönző adókedvezmények igénybevételekor. Ezért e rendszer előnyei egyes ágazatokban elkerülhetetlenül hangsúlyosabban jelentkeznek, mint más iparágakban.

g) *Az AAET 27. cikke (beruházások ideiglenes adójóváírása)*

(87) KK nem csupán azt jelentette ki, hogy a cikk rendelkezései nem egyedi jellegűek, hanem azt is, hogy a rendelkezést, amelynek következtében a hazai berendezéseket kedvezőbb elbírálásban részesítették a külföldről beszerzettek rovására, 1996 végén hatálytalanították. A Bizottság előzetes megállapításaiban arra az álláspontra helyezkedett, hogy a cikk alapján keletkező előnyök kiegyenlíthetők, hiszen a cégek az 1996 vége előtt megkezdett beruházásaiknál igénybe vehették a külföldről behozott (3 %-os adójóváírás) és a belföldi berendezések (10 %-os adójóváírás) adókedvezménye különbségéből fakadó előnyöket. Ennek megfelelően az előnyök a vizsgált időszakban is jelentkeztek.

(88) A rendszer ráadásul már csak azért is egyedinek minősül, mivel csupán bizonyos piaci szereplőkre korlátozódik – lásd a (67)–(70) bekezdést–, így kiegyenlíthető. Az 1996 vége előtt hatályos eltérő százalékarány miatt a rendszer – az alaprendelet 3. cikke (4) bekezdésének b) albekezdése értelmében – egyedi jellegű. A nem egyedi jellegre vonatkozó általános megállapítást illetően – akár a 25. cikk esetében – hangsúlyozandó, hogy a rendszert csupán azok a cégek vehetik igénybe, amelyek termelékenységfokozó berendezésekbe ruháznak be. E feltétel jellegéből elkerülhetetlenül következik, hogy bizonyos cégek nagyobb valószínűséggel élvezik e szabályozás előnyeit.

4. **Kiegyenlíthető támogatások mértéke**

(89) A különböző rendszerekkel kapcsolatos végleges megállapítások figyelembevételével, az egyes vizsgálatba bevont exportőr gyártók kiegyenlíthető támogatásainak mértéke a következő:

	Hitelek (kivitel)	Hitelek (egyéb)	Adó (kivitel)	Adó (egyéb)	Vám-visszatérítés	Összvolumen
Korea Welding	0,47	0,06	0,34	0,08	0	0,95
Shine Metal Products	1,63	0	0	0	1,09	2,72
Dae Sung Rope Mfg Co., Ltd.	0,09	0,15	0,06	0,55	0	0,85
Korea Sangsa Co. Ltd/ Myung Jin Co., Ltd.	0,17	0	0,15	0,25	0	0,57
Kowel Special Steel Wire Co.	0,88	0	0	0,03	0	0,91
SeAH Metal Products Co., Ltd.	2,31	0,18	0,02	0	0	2,51

(90) Az egész országra kiterjedő támogatásokból adódó haszonrés súlyozott átlaga – minden, a vizsgálatba bevont exportőr gyártó számára, amelyek koreai eredetű árut szállítanak a közösségi határig – a CIF ár százalékos arányában kifejezve, nem éri el az 1 %-ot, azaz rendkívül csekély. Ilyen körülmények között Korea esetében a támogatásból származó haszonrés – az alaprendelet 14. cikkének (3) bekezdésével összhangban – elhanyagolható.

E) **KÁROK**

1. **Előzetes megjegyzések**

(91) A Koreára vonatkozó fenti megállapítások következtében, az ország teljes területére kiterjedő támogatásokból fakadó haszonrés mértéke Korea esetében annyira csekély, hogy az innen származó nagy átmérőjű rozsdamentes acélhuzal behozatala a Közösség területére a továbbiakban nem tekintendő támogatott behozatalnak. Ezért az ideiglenes rendeletben megfogalmazott megállapításokkal szemben, a továbbiakban – az alábbi károk megítélése során – csupán az Indiából származó behozatalt vesszük figyelembe.

2. **Közösségi ipar**

(92) Az érdekelt felek által előterjesztett új bizonyítékok vagy további helytálló érvek hiányában, az ideiglenes rendelet bevezető részének (207) és (208) bekezdésében megfogalmazott tények és megállapítások ezennel megerősítést nyernek, azaz a közösségi panaszos gyártók, amelyek a Közösség nagy átmérőjű, rozsdamentes acélhuzallal foglalkozó iparágának több mint 65 százalékát teszik ki – az alaprendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében – a fenti iparág egészét képviselik.

3. **Versenyjogi szempontok**

(93) A nyilvánosságra hozatalt követő megjegyzéseikben az exportőr indiai gyártók ismét hangot adtak annak, hogy minden – a Közösség ezen iparága által ez eljárás keretein belül – beszolgáltatott adat – az ötvözési felár közösségi alkalmazása miatt – mesterségesen növelt, így megfelelő kártérítés a támogatásellenes eljárások keretében nem lehetséges. Miután azonban egyik érdekelt fél sem terjesztett elő új érvet, és miután az érintett rozsdamentes acélból előállított rúdacélra vonatkozó IV/E-1/36 930 sz. ügyben a panaszokat véglegesen elutasították, az ideiglenes rendelet bevezető részének (209)–(216) bekezdésében megfogalmazott megállapítások ezennel megerősítést nyernek.

4. **Közösségi fogyasztás**

(94) A nyilvánosságra hozatalt követően egyes érdekelt felek azzal érveltek, hogy a Közösség fogyasztásának megállapítására alkalmazott módszer – különös tekintettel a Közösség nem együttműködő termelőinek eladásaira és harmadik országokból származó behozatalra – nem megfelelő.

(95) Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy csupán a Közösség ipara és az érintett országban együttműködő exportőr gyártók vonatkozásában állnak rendelkezésre részletes és ellenőrzött adatok. Ezért a Bizottság – a Közösség intézményeinek szokásos gyakorlatával összhangban – a számára hozzáférhető információkat, többek között a független statisztikai forrásokat vette igénybe. Egyetlen érdekelt fél sem szolgált olyan információval, amely igazolta volna, hogy a Közösség intézményei által követett eljárás megalapozatlan, alkalmazása pedig az adott ügy körülményei között indokolatlan.

(96) Ennek megfelelően az ideiglenes rendelet bevezető részének (217) és (218) bekezdésében megfogalmazott megállapítások ezennel megerősítést nyernek.

5. **A támogatott behozatal mennyisége és piaci részesedése**

(97) Az Indiából származó – tonnában kifejezett – behozatal az alábbiak szerint alakult: 1994-ben 952 t, 1995-ben 4 513 t, 1996-ban 6 951 t, 1997-ben 8 719 t és a vizsgált időszakban 9 166 t. Az áttekintett időszakban a behozatal folyamatosan és jelentős mértékben, közel 850 %-kal nőtt.

(98) Az Indiából származó, támogatott behozatal piaci részesedése folyamatosan nőtt: 1994. évi 1,4 %-os szintet alapul véve 1995-ben 5,6 %-ra, az 1996. évi 9,9 %-ra 1997-ben 11,1 %-ra, majd a vizsgált időszakban 11,1 %-os szinten stabilizálódott.

6. **A támogatott behozatal árai**

a) *Az árak alakulása*

(99) Az Indiából származó behozatal átlagos eladási árai (ECU/kg) 1994 és 1995 között emelkedtek (1,88-ról 2,44-re), majd ezt követően folyamatosan csökkentek (1996-ban 2,32; 1997-ben 2,10 és a vizsgálat időszakban 2,05 ECU/kg-ra).

b) *Árrontás*

(100) Egyes érdekeltek vitatták a Bizottság az árrontás, vagyis az alákínálás mértékének meghatározásához – a vizsgálat ideiglenes szakaszában– alkalmazott módszerét. Azt állították, hogy az árrések eltúlzottak, mivel azt a negatív összeget, amellyel az exportőr gyártó adott közösségi gazdasági ágazat árai alá kínált, nem annak pozitív mértékével egyenlítették ki.

(101) Meg kell jegyezni, hogy az ideiglenes rendelet (226) és (227) bekezdésében említett módszer során – az árrontás mértékének kalkulációjakor – a támogatott behozatal nettó eladási árainak súlyozott átlagát modellenként hasonlították össze a Közösség adott gazdasági ágának átlagos, nettó eladási áraival. Ez a módszer lehetővé tette, hogy tranzakciónként vegyék figyelembe azt az összeget, amellyel az exportőr gyártók ára meghaladta a Közösség iparának árát.

(102) Ennek megfelelően, az ideiglenes rendelet bevezető részének (226) és (227) bekezdésében megfogalmazott következtetések ezennel megerősítést nyernek.

(103) Egyéb megjegyzések hiányában – az ideiglenes rendelet bevezető részének (228) bekezdésében megnevezett – indiai eredetű áruk tényleges árrontó hatása ezennel megerősítést nyer.

7. **A Közösség iparának helyzete**

(104) Miután a közösségi ipar helyzetét jelző gazdasági mutatókkal kapcsolatos ideiglenes megállapításokkal kapcsolatban egyik érdekelt fél sem nyújtott be új érveket, az ideiglenes rendelet bevezető részének (229)–(238) bekezdésében tett ideiglenes megállapítások ezennel megerősíttetnek.

(105) Egyes érdekelt felek állítása szerint, a közösségi ipar gazdasági mutatói nem engednek arra következtetni, hogy a gazdaság ezen ágát súlyos károk érték volna. Megítélésük szerint a közösségi ipar helyzete a vizsgált időszakban viszonylag stabil volt, sőt a gyártás, értékesítés volumene, valamint a beruházások tekintetében javulás mutatkozott. A jövedelmezőség csökkenő trendje a közösségi ipar azon döntésére vezethető vissza, hogy magasabb előállítási költségű – vagyis tőkeintenzív – termékek gyártását helyezik előtérbe.

(106) Ahogy már az ideiglenes rendelet bevezető részének (237) és (238) bekezdése is utalt rá, a közösségi iparát ért súlyos kár azon a tényen nyugszik, mely szerint a Közösség ipara a támogatott behozatallal szembesülve képtelen volt követni a piac növekedési trendjét, többé nem tudta visszanyerni korábbi piaci pozícióit sem, és csupán jövedelmezősége költségére sikerült szinten tartania értékesítési mutatóit. Vagyis, mivel az árak jelentősen csökkentek, rentábilitása is romlott. A közösségi ipar értékesített árumennyisége – 1994 és a vizsgált időszak közötti időtartamban – csupán 5 %-kal nőtt, miközben a Közösség piacán a fogyasztás ugyanezen idő alatt 20 %-kal emelkedett. A termelés, valamint a beruházások enyhe növekedése pusztán a közösségi ipar azon erőfeszítését jelzi, hogy igyekszik megtartani pozícióit a Közösség piacán. Ezért a jövedelmezőség visszaesése nem magyarázható kizárólag azzal a ténnyel, hogy a Közösség ipara néhány olyan termék előállítását is megcélozta, amelyek esetében – a más árucikkek behozatalát támogató intézkedésekkel ellentétben – számukra kedvezőbbek a versenykörülmények.

(107) A fentiek alapján megállapítást nyert, hogy – az ideiglenes rendelet bevezető részének (237) és (238) bekezdésével összhangban – a Közösség iparát súlyos kár érte.

F) A KELETKEZETT KÁR OKA

(108) Az alaprendelet 8. cikke (6) és (7) bekezdésének értelmében a Bizottság hatóságai megvizsgálták, okozott-e súlyos kárt az indiai eredetű áruk behozatala. Ezzel egyidejűleg a támogatott behozatalon kívül vizsgálták azt is, hogy egyéb ismert tényezők lehettek-e még kedvezőtlen hatással a Közösség iparára; ily módon kívántak meggyőződni arról, hogy az ilyen tényezőknek betudható károkat esetleg nem a támogatott behozatalnak róják-e fel.

a) *A támogatott behozatal hatásai*

(109) Az értékesítés jelentős növekedése (közel 850 %), a támogatott behozatal 1994 és a vizsgált időszak közötti piaci részesedésének növekedése (1,4 %-ról 11,1 %-ra), valamint a figyelmen kívül nem hagyható árrontó hatás egybeesett a közösségi ipar hanyatlásával, a piacvesztéssel, valamint a nyomott árakkal és a csökkenő jövedelmezőséggel.

(110) A piaci kereslet 1995. évi erőteljes növekedése utáni 1996-os visszaesése közepette, a Közösség iparát rendkívül kedvezőtlenül érintette a támogatott behozatal folyamatos növekedése. Hisz ugyanazon évben az Indiából származó áruk behozatala különösen nagy mértékben emelkedett.

(111) Az 1997-től ismételten meginduló piaci növekedés elsősorban a támogatott behozatalnak kedvezett. A közösségi ipar értékesítése nem követette a piac felfelé ívelő tendenciáját, és az árak sem érték el korábbi szintjüket. A közösségi ipar sokkal inkább szenvedett az erőteljes árleszorító hatásoktól, ahogy azt a már megállapított árrontás mutatja is. Szintén ezt tükrözi a romló jövedelmezőség, valamint a csökkenő foglalkoztatás.

(112) Az Indiából származó, olcsó behozatallal szemben a közösségi ipar számára lehetőségként kínálkozott, hogy tartja árait és vállalja az értékesítés valószínű csökkenésének kockázatát, vagy a jövedelmezőséget érintő következményekkel nem törődve követi a támogatott import alacsony árait. Mindkét stratégia kedvezőtlenül hat a jövedelmezőségre vagy közvetlenül (az alacsonyabb árakon keresztül), vagy közvetve (a magasabb árakból fakadóan csökkenő forgalom és az ebből adódó tonnánkénti termelési költség emelkedése). 1996-tól a Közösség gyártói számottevően mérsékelték áraikat, ami további kedvezőtlen hatást gyakorolt a jövedelmezőségre annak ellenére, hogy a gyártók igyekeztek bizonyos piaci résekre koncentrálni, hogy elkerüljék a támogatott behozatal még erőteljesebb hatását. Ez egyértelműen jelzi a piac árérzékenységét és az indiai exportőr gyártók árrontásának komoly következményeit.

b) *Egyéb tényezők hatása*

(113) Az alaprendelet 8. cikkének (7) bekezdésével összhangban, a Bizottság szolgálatai megvizsgálták, vajon akadt-e egyéb olyan tényező az Indiából származó támogatott behozatalon túl is – különös tekintettel a vizsgálatban nem együttműködő közösségi gyártókra és az egyéb, harmadik országból származó behozatalra –, amely hatással lehetett a Közösség iparának helyzetére.

i) A Közösség egyéb gyártói

(114) Az ideiglenes rendelet elfogadását követően egyes érdekeltek megkérdőjelezték, hogy valóban a támogatott behozatal okolható-e a Közösség iparát ért károkért. Egyéb lehetséges tényezőket is hangsúlyozva elsődlegesen azzal érveltek, hogy a károkért többek között a Közösség többi gyártója tehető felelőssé. A Közösség gyártóinak korlátozott közreműködését tekintve, a nem együttműködő közösségi gyártók eladásainak értékelése – teljes egészében – egyáltalán nem tekinthető megbízhatónak.

(115) Mindenképp figyelmet érdemel a tény, hogy pontos és ellenőrzött adatokkal csupán a Közösség ipara rendelkezik. Tekintettel a közösségi ipar nagyfokú együttműködésére – amelynek köszönhetően reprezentatív megállapítások fogalmazhatók meg –, valamint a közösségi acélhuzalpiac áttekinthetőségére és árérzékenységére, megalapozott az a végkövetkeztetés, mely szerint vélhetően a Közösség iparára egészében jellemző trendek érvényesültek – különös az árak tekintetében – a Közösség többi gyártójánál is. Egyébiránt egyik érdekelt fél sem utalt arra, hogy a panaszt nem emelő gyártók esetleg kedvezőbb üzleti eredményeket könyvelhettek el.

2. Harmadik országból érkező behozatal

(116) A harmadik országból származó behozatal piaci részesedése az alábbiak szerint alakult:

(Az értékesített mennyiség százalékában)

	1994	1995	1996	1997	Vizsgált tartam
Korea	0,4	0,6	1,0	1,1	1,5
Svájc	6,6	6,3	5,5	6,7	6,9
Egyéb országok	1,4	2,8	2,5	1,7	2,2
Összbehozatal	8,4	9,7	9,0	9,6	10,6

(117) A harmadik országból származó nagy átmérőjű rozsdamentes acélhuzal behozatalának piaci részesedése 1994 és a vizsgált időszak közti időtartamban csupán 2,2 százalékponttal emelkedett, miközben ugyanezen idő alatt az indiai eredetű támogatott behozatal 9,7 százalékponttal nőtt. A vizsgálat során semmi nem utalt a Közösség iparának eladási árait érintő esetleges árrontó hatás érvényesülésére.

Korea

(118) E vizsgálat keretében áttekintették a koreai eredetű behozatalt is és megállapították, hogy az országos méretekben nyújtott támogatás arányának súlyozott átlaga a minimális küszöbértéket sem éri el. A behozatal fenti alakulása alapján levonható azonban az a végkövetkeztetés, hogy bár e növekedési trend nem annyira jelentős, mint az Indiából származó behozatal esetében, ám ezzel együtt mégsem elhanyagolható.

(119) A fenti megállapítások alapján fogalmazódott meg a következtetés, hogy a harmadik országból származó behozatal hozzájárulhatott ugyan a Közösség ipara által elszenvedett kárhoz, önmagában azonban – különös tekintettel a harmadik országok piaci részesedésének alakulására a vizsgált időszakban – nem lett volna elegendő ahhoz, hogy megkérdőjelezze az Indiából származó behozatal és a Közösség ipara által elszenvedett súlyos károk közötti ok-okozati összefüggést.

iii. Egyéb tényezők

(120) Az érdekelt felek e kérdésben egyéb, olyan új érvekkel nem álltak elő, melyek igazolhatták volna, hogy talán más tényezők is hozzájárulhattak a közösségi ipart ért károkhoz, nevezetesen a keresletcsökkenés vagy a fogyasztási szokások változása, a közösségi ipar műszaki fejlődése, exportteljesítménye vagy épp termelékenységének alakulása. Ezért az előzetes rendelet bevezető részének (247)–(250) bekezdése ezennel megerősítést nyer.

c) *A károk okaival kapcsolatos végkövetkeztetések*

(121) Tehát, az Indiából származó támogatott behozatalon kívül egyéb tényezők is hozzájárulhattak a Közösség iparát ért károkhoz, ám mégsem bizonyultak elégségesnek ahhoz, hogy megkérdőjelezzék az Indiából származó behozatal és a közösségi ipar által elszenvedett károk közti ok-okozati összefüggést.

(122) A fentiek alapján kijelenthető, hogy az indiai eredetű behozatal önmagában jelentős károkat eredményez a Közösség iparának.

G) **A KÖZÖSSÉG ÉRDEKE**

(123) Az ideiglenes rendelet elfogadását követően egyes felhasználók állást foglaltak a vámok lehetséges hatásairól.

(124) A Közösség iparát és a Közösség egyéb gyártóit illetően – a vámok hatásaira vonatkozó további előterjesztések hiányában – e helyen megerősítést nyer, hogy megfelelő intézkedésekkel a Közösség ipara olyan helyzetbe kerülhetne, melynek következtében ismét kielégítő nyereséget célozhatna meg, fenntarthatná és fejleszthetné a foglalkoztatottságot és a beruházások megvalósítását elősegítő tevékenységeit.

(125) A független importőrök és a szállítók részéről semmilyen további észrevétel nem érkezett, így reakció hiányában az ideiglenes rendelet bevezető részének (256)–(261) bekezdésében megfogalmazott megállapítások ezennel megerősítést nyernek.

(126) Ami a felhasználókat illeti, néhány vállalkozás azzal a kifogással élt, hogy az intézkedések bevezetése közvetlen befolyással lesz gazdasági helyzetükre, hiszen emelkednek az általuk felhasznált alapanyagok árai. Megjegyezték azonban azt is, hogy más országokból is beszerezhetik a szóban forgó alapanyagokat. Tekintettel a vámok összességében alacsony szintjére, mindez korlátozott áremelkedést eredményez majd.

(127) Más felhasználók kiemelték a Közösség ipara által előállított termékek minőségét és a megrendelések megbízható teljesítését és jelezték, hogy az intézkedések bevezetése saját helyzetüket nem befolyásolja.

(128) Így az ideiglenes rendelet bevezető részének (252)–(268) bekezdésében megfogalmazott megállapítások ezennel megerősítést nyernek és semmilyen kényszerítő erejű indok nem szól a kiegyenlítő vámok bevezetése ellen.

H) VÉGLEGES ELJÁRÁS

1. Korea

(129) A fenti megállapítások ismeretében – bár az országos méretekben nyújtott támogatás arányának súlyozott átlaga Korea esetében még egy minimális küszöbértéket sem ér el – az eljárást az alaprendelet 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően meg kell szüntetni.

2. India

(130) A támogatásra, az okozott kárra, az okozati összefüggésre, valamint a Közösség érdekére vonatkozó fenti következtetések alapján megvizsgálták, hogy milyen formában és mértékben kell a végleges kiegyenlítő intézkedéseket bevezetni, hogy kiküszöböljék a káros támogatások kereskedelemtorzító hatásait és ismét hatékony versenyfeltételeket teremtsenek a nagy átmérőjű acélhuzalok közösségi piacán.

(131) Az ideiglenes rendelet bevezető részének (271) bekezdése értelmében meghatározták azt a – kárt még nem okozó – árszínvonalat, amely a Közösség gyártóinak termelési költségeit tekintve még fedezhető és amellyel ésszerű és méltányos nyereség érhető el.

(132) A kárt még nem okozó árszint és az exportőr gyártók árainak összehasonlításával határozták meg a Közösség érintett iparágának már hátrányt jelentő árrést, amely – egyetlen exportőr gyártó kivételével – minden esetben elérte vagy meghaladta az együttműködő exportőr gyártók támogatásait.

(133) Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésével összhangban a vámtétel mértékének egyeznie kellene a támogatás összegével kivéve, ha az okozott kár árrése ennél kisebb. Ennek alapján az együttműködő indiai exportőrökre az alábbi vámtételek vonatkoznak:

Társaság	Javasolt kiegyenlítő vám, %
Bhansali Bright Bars Pvt Ltd	18,5
Devidayal Ltd, Mumba	18,4
Indore Wire Ltd, Indore	19,3
Isibars/Isinox Ltd, Mumbai	13,2
Kei Industries Ltd, Delhi	0
Macro Bars and Wires Pvt Ltd, Mumbai	25,4
Mukand Ltd, Mumbai	13,2
Raajratna Metal Industries Ltd, Mumbai	28,6
Triveni Shinton, Mumbai	0
Venus Wire, Indore	35,4

(134) Annak érdekében, hogy az együttműködés hiánya semmilyen értelemben ne eredményezhessen pozitívumot egyetlen, a vizsgálatban nem közreműködő gyártónak sem, helyénvalónak vélték, hogy a nem együttműködő gazdasági társaságok esetében – a támogatási programonként együttműködő cégek számára megállapított vámilletékek közül – a legmagasabb tételt alkalmazzák, azaz az Indiában bejegyzett nem együttműködő cégek esetében 48,8 százalékot.

(135) Az e rendeletben meghatározott egyes vámtételeket a jelenlegi, a támogatások eltörlését szolgáló vizsgálat megállapításainak megfelelően határozták meg. Ezért ezek a vizsgálat során feltárt helyzetet tükrözik. Így e vámtételek kizárólag az érintett országból származó és az említett konkrét jogi személyek által előállított termékek behozatalára vonatkoznak. Ezen előírás rendelkező részében meg nem említett cégek, sem kapcsolt vállalataik által előállított termékek nem élvezhetik az itt megnevezett vámtételek előnyeit, így rájuk a különbözeti vámtételek vonatkoznak.

(136) A egyéni vámtételekre vonatkozó kérelmeket (pl. adott jogi személy névváltozása esetén) a Bizottságnak haladéktalanul be kell nyújtani minden, az üggyel kapcsolatos információval egyetemben különösen, ha névváltozásról, vagy a cég termelő tevékenységében, hazai és külföldi eladásaiban bekövetkező változásokra vonatkozó adatokról van szó.

J) **IDEIGLENES VÁMOK BESZEDÉSE**

(137) Tekintettel az Indiában bejegyzett exportőr gyártókkal kapcsolatban megállapított kiegyenlíthető támogatások összegére és a Közösség iparának okozott károk mértékére, feltétlenül szükséges, hogy – a 618/1999/EK rendelet értelmében – az indiai eredetű és a Közösségbe behozott termékekre kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámokat – a kivetett végleges vámoknak megfelelő mértékig – véglegesen beszedjék, hacsak az ideiglenes vámok nem bizonyulnak alacsonyabbnak, mivel ez utóbbi esetben a végleges vámtétel érvényesül.

(138) Tekintettel arra, hogy a koreai eredetű, a Közösség területére szállított árukra kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámok beszedését engedélyezni kell,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

(1) Ezennel végleges kiegyenlítő vám kivetésére kerül sor – a legalább 2,5 tömegszázalék nikkelt tartalmazó, kivéve a legalább 28 tömegszázalék és legfeljebb 31 tömegszázalék nikkeltartalmú, illetve legalább 20 tömegszázalék és legfeljebb 22 tömegszázalék krómtartalmú –, az ex 7223 00 19 KN-kód (7223 00 19*90 TARIC kód) alá tartozó, indiai eredetű, 1 mm vagy ennél nagyobb átmérőjű rozsdamentes acélhuzal behozatalára.

(2) A nettó, költségmentes a közösség határán, vámfizetés előtti árra alkalmazandó kiegyenlítő vámtétel a következő:

Gyártó	Vám mértéke (%)	kiegészítő Taric-kód
–Bhansali Bright Bars Pvt Ltd, C-8/3, T.T.C. Industrial Area, Village – Pawne Opposite P.I.L., Thane – Belapur Road, Navi Mumbai 400 705, india	18,5	A009
–Devidayal Industries Ltd, Gupta Mills Estate, Reary Road, Mumbai 400 010, India	18,4	A010
–Indore Wire Company Ltd, Near Fort, Indore 452 006 (M.P.), India	19,3	A004
–Isinox Steels Ltd, Indiasteel Complex, Railway Gate No 4, Antop Hill, Wadala, Mumbai 400 037, India	13,2	A002
–Isibars Ltd Indiasteel Complex, Railway Gate No 4, Antop Hill, Wadala, Mumbai 400 037, India	13,2	A011
–Mukand Ltd, L.B.S. Marg, Kurla, Mumbai 400 070, India	13,2	A003
–Raajratna Metal Industries Ltd, Sakar – III, Nr Income Tax, Ahmedabad 380 014, Gujarat, India	28,6	A005
–Venus Wire Industries Ltd, Block No 19, Raghuvanshi Mill Compound, Senapati Bapat Marg, Lower Parel, Mumbai 400 013, India	35,4	A006
–Macro Bars and Wires Pvt. Ltd, 702 Bombay Market Building Taredo Road, Mumbai 400 032, India	25,4	A008
–Kei Industries Ltd, D-90, Okhla Industrial Area Phase-1, New Delhi, India	0	A020
–Triveni Shinton International Ltd., Kanti Mansion, 6 Murai Mohalla Indore, 400 001, (M..P.), India	0	A012
– Minden egyéb cég	48,8	A999

(3) Ettől eltérő rendelkezések hiányában, a vámtételekre vonatkozó hatályos rendelkezések alkalmazandók.

(4) Az ebben a rendeletben meghatározott egyes vámtételek (szemben az ország egész területén tevékenykedő „egyéb" vállalatokra kivetett vámokkal) kizárólag a megnevezett jogi személy/személyek által előállított és az érintett országból származó termékek behozatalára vonatkoznak. Nem érvényesek azokra az árukra, melyeket olyan vállalkozások állítanak elő, amelyeket ez érvényes rendelet néven nem nevezett.

Az egyéni vámtételek alkalmazására vonatkozó igényeket (pl. amennyiben adott jogi személy nevet változtat) haladéktalanul be kell nyújtani – az összes, adott ügyre vonatkozó lényegi információkat is mellékelve, mint a cég termelő tevékenységében, hazai és külföldi értékesítésében bekövetkező változásokat jellemző adatok – a Bizottságnak. A Bizottság – a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációkat követően – az egyes vámtételek igénybevételére jogosult cégek jegyzékét a változásoknak megfelelően módosítja.

2. cikk

(1) A 618/1999/EK rendelet értelmében az indiai eredetű, a Közösség területére behozott termékekre kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámokat – a végleges vámok mértékéig – végérvényesen be kell szedni. Amennyiben a befizetendő tétel meghaladja vámok véglegesen megszabott mértékét, úgy a különbözetet elengedik.

(2) Az 1. cikk (4) bekezdésében említett határozatokat ki kell terjeszteni az ideiglenes kiegyenlítő vámok végleges beszedésére is.

3. cikk

A koreai eredetű, 1 mm-nél kisebb átmérőjű, a Közösség területére behozott rozsdamentes acélhuzalra vonatkozó eljárást meg kell szüntetni. A 618/1999/EK rendelet alapján, a Koreából származó behozatalra kivetett ideiglenes kiegyenlítő vámokat elengedik.

4. cikk

Ez a rendelet az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 1999. július 12-én.

a Tanács részéről

az elnök

S. NIINISTÖ